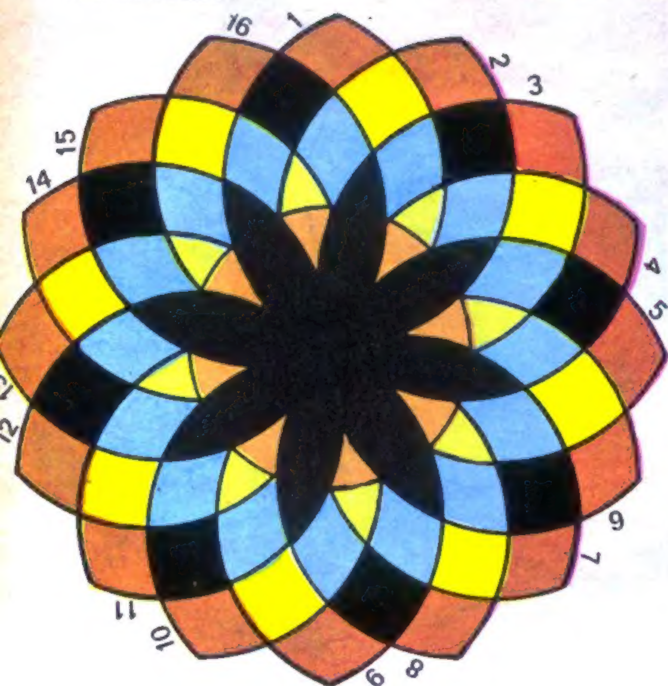

WEEKBLAD
PEP
Nr. 32
7 aug. 1965
35 ct. p. w.
losse-nrs. 45 ct.
Asterix ZET 'M OP
pag. 11

NOGAL WIEDES

(VOOR PIENTERE PEPPUZZELAARS)

PRIJSPUZZEL

KRUISBLOEM. In de vakjes op deze kruisbloem kun je steeds onder het cijfer, van buiten naar binnen, een woord van vijf letters invullen. Je ziet wel dat de woorden elkaar steeds kruisen. Hier zijn de betekenissen van de zestien woorden die in de kruisbloem kunnen staan.

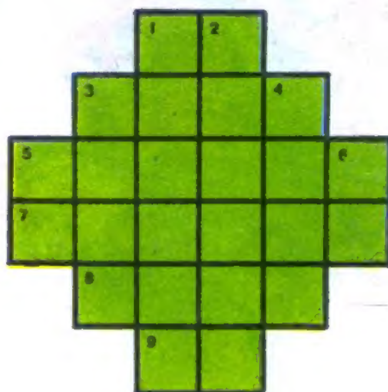
1 Een pak op de broek. 2 Het groeit in de tuin. 3 Het straalt van de kachel. 4 Onheil voor de mensen. 5 Dier. 6 Wat men bidt. 7 Suikerzoete klonten. 8 Druk en weinig tijd. 9 Kraag aan overhemd. 10 Soldaten-zakgeld. 11 Wereld. 12 Deftige kachel. 13 Het laatste. 14 Wijfje van hert. 15 Kluitje. 16 Voertuig zonder wielen.

KRUISBLOEM
Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 12 augustus naar redactie PEP, postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de kaart: PEP-prijsvraag nr. 32.

PRIJZEN

Eerste prijs: een platenspeler in kunstleren koffer; 10 tweede prijzen: een badmintonspel; 10 derde prijzen: een fraaie vierkleurenballpoint.

DIAMANTJE

In dit diamantje kun je zowel van boven naar beneden als van links naar rechts dezelfde woorden invullen. Het cijfer tussen de haakjes geeft aan waar het woord van boven naar beneden moet worden ingevuld.
Dit is de betekenis:

1 (5) was getekend (afk.)

3 (3) bakmengsel

5 (1) windrichting

7 (2) in tel

8 (4) betaalmiddel

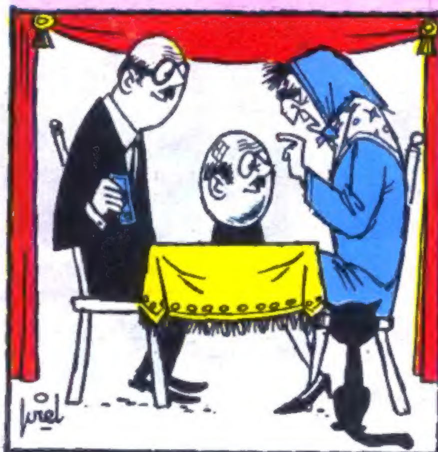
9 (6) Nederduits (afk.)

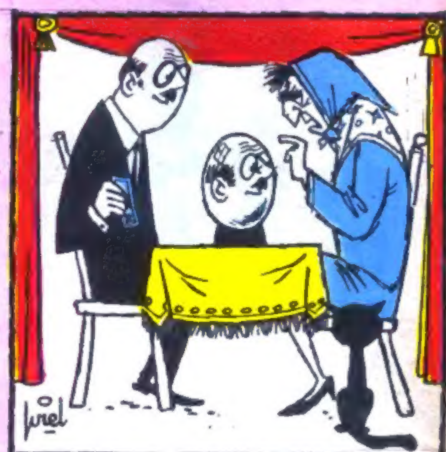
CIJFERBLOKJES

Op de linkse blokjes staan de cijfers van 1 tot en met 10. Leg nu eens de blokjes als in de rechtse figuur, en wel zo, dat zowel van links naar rechts als van boven naar beneden de som van de cijfers steeds achttien is. We hebben al een begin gemaakt, door de cijfers 6 en 4 in te vullen.

ZEVEN VERSCHILLEN

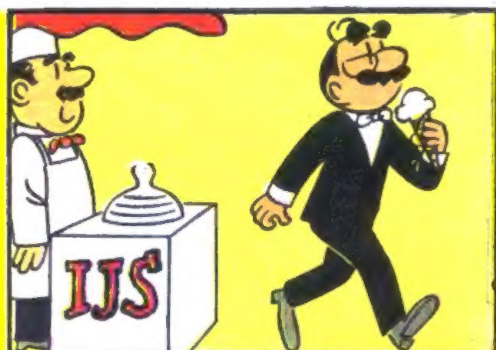

Kun je de zeven verschillen ontdekken tussen deze twee tekeningen?

Oplossing op pag. 15.

OS

dat moet ik PEP schrijven

(Brieven voor deze rubriek moeten gericht worden aan PEP, Postbus 497, Amsterdam)

BONANZA

Omdat ik toch zit niks te doen, schrijf ik maar een briefje naar PEP. Ik wil u vragen of u het verhaal van de Cartwrights niet met een paar bladzijden wilt verlengen. Als de jongens en meisjes dit merken, zullen ze om de PEP vechten om als eerste Bonanza te lezen en daarna de rest. Want wie is niet blij als Bonanza op de tv komt!

Jac Copal, Tilburg

HEEL BIJZONDER GOED

Als er zijn die zeggen dat PEP waardeloos is, zal ik altijd tegenstribbelen. Wij zijn ook bij de Sjors. Ik vind PEP en Sjors even leuk. Soms zit ik te trappelen van ongeduld of die twee weekbladen al komen. Ik vind dat de PEP zo moet blijven en niet allemaal van die griezelverhalen. En van die cowboys vind ik niet zo leuk, maar voor jongens natuurlijk wel! Toch hoop ik maar dat de PEP zo blijft; want op dit ogenblik vind ik de PEP heel bijzonder goed.

Els van Dongen, Dongen

DRIFTIG

Ik schrijf niet graag kwaje brieven over een ander, maar er stond de laatste keer in PEP een brief van een meisje dat PEP waardeloos vond en dat maakte me zo boos, dat ik dat meisje direct wel schrijven kon, maar ik doe het niet, ik wil geen ruzie met hen, maar ik vind niet één verhaal rot, ik vind ze allemaal fantastisch.

Trijntje Bootsma, Oosthem (Fr.)

GEZELLIGE BOERDERIJEN

Kunt u nou niet eens wat meer zorg besteden aan onze eigen dierenwereld i.p.v. aan al die olifanten en apen enz. Laten we eens een kijkje nemen op een van onze gezellige boerderijen op het platteland. Met wat koeien, paarden, kippen, varkens, schapen enz. Of aan de vogels die ons zo hard nodig hebben. Maar zonder dit alles blijf ik de PEP toch lezen.

A. van Dijk, Poortugaal

HALF DROOG

In de speciale editie ter kennismaking zag ik staan dat vervoer droog klinkt. Dit ben ik niet helemaal met u eens! Vervoer klinkt half droog. En PEP klinkt óók half droog. Maar PEP is toch wel iets voor mij, vooral de ruimtevaart.

Ronnie Masselink, Doetinchem

DIKKER

Nu de PEP veranderd is, vind ik het blad nog leuker dan het al was. Maar zou het niet dikker kunnen worden, zodat er langere verhalen in komen?

Reinhard Schaap

TANGY

Toen ik voor 't eerst „De Verloren Raket" las, vond ik het meteen KNAL. Een meesterlijk verhaal en goed getekend!

L. Mdn in 't Veld, Vlaardingen

BIJNA VOLMAAKT

In PEP nr. 23 noemde iemand enkele verhalen die u in PEP zou kunnen publiceren. Ik vind dat u geen verhalen uit andere bladen moet overnemen. Ik ben ervan overtuigd dat u zelf zeer goede verhalen kunt verzinnen. Dat merkte ik pas goed toen u 7 nieuwe verhalen tegelijk publiceerde.

Leo Franssen, Diemen

ENORM GESTEGEN

Na de verandering die PEP heeft ondergaan, is het een schitterend blad geworden. Zelf las ik PEP nooit, hoewel ik PEP wel bezorg. Maar na de verandering van PEP lees ik hem in één adem uit. Eén wens van mij is, zou er om de beurt niet eens een kort verhaal in kunnen staan? **(Er wordt aan gewerkt. Red.)**. Ik spreek hier zeker niet alleen namens mezelf, want na de PEP-verandering is m'n verkoop enorm gestegen. M'n complimenten voor het nu prima jeugdblad PEP. Ik zou zeggen: ga zo door, PEP, maar verminder je niet weer door er weer slechtere verhalen in te zetten. Verbeter je steeds.

A. Dijkstram, Schalsum

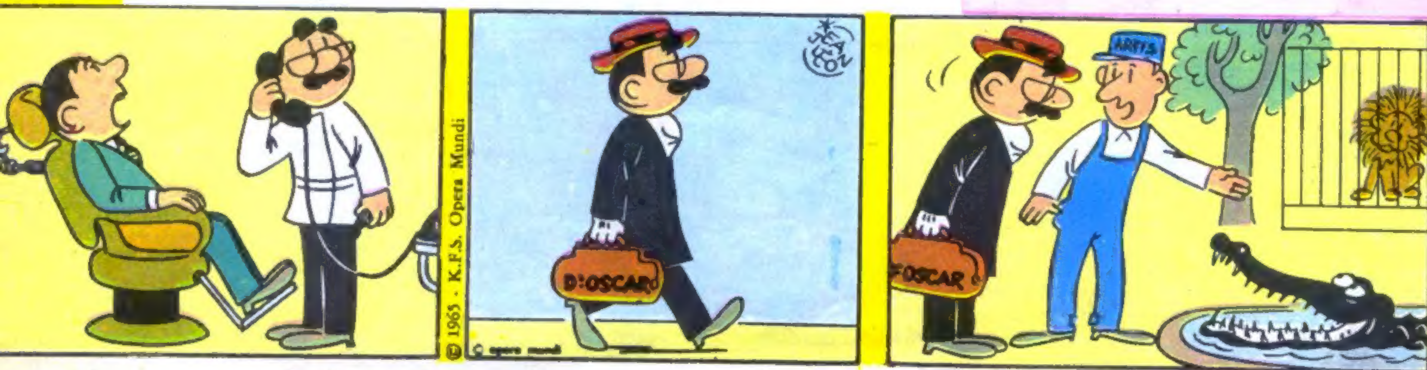

Vorig jaar, twintig jaar nadat België bevrijd werd, hebben de Posterijen het leger geëerd met een serie herdenkingszegels waarvan je er hier drie ziet. Op de eerste zegel, staat een krijgshaftige infanterist uit de eerste wereldoorlog; de tweede laat een trotse cavalerist zien, die het gehavende vaandel van zijn compagnie met zich meevoert, en de derde geeft een afbeelding van een trompetter en twee tamboers.

THE GLITTERING STARS

In Den Bosch en omgeving zijn The Glittering Stars welkome gasten op feestjes en schoolavondjes. De bezetting van de band is als volgt: slaggitaar (George v. d. Akker), basgitaar (Don v. d. Berk), sologitaar (Henk v. d. Loo), drums (Bertie Roza) en zang (Smiling Johnny). The Glittering Stars bestaan ruim anderhalf jaar. PEPlezers die lid zijn van een bandje, kunnen een foto van hun band opsturen naar PEP, postbus 497, Amsterdam.

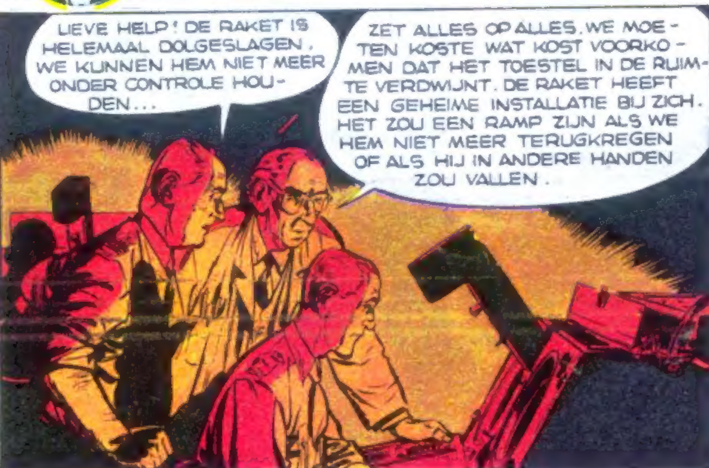
AR

een avontuur van
MICK TANGY

DE VERLOREN

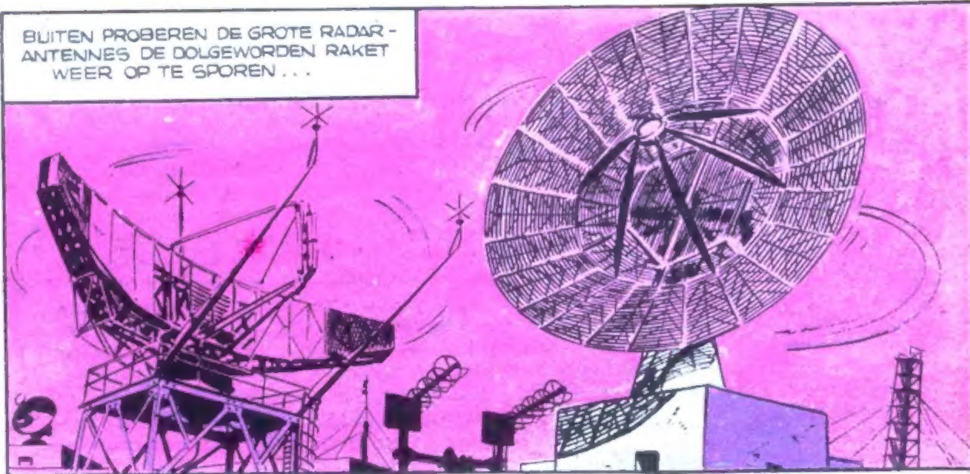

RAKET

Mick Tangy en Laverdure volgen een voortgezette jachtopleiding op de basis van Meknès. Tijdens hun verblijf daar wordt er in Colomb-Béchar een raket gelanceerd....

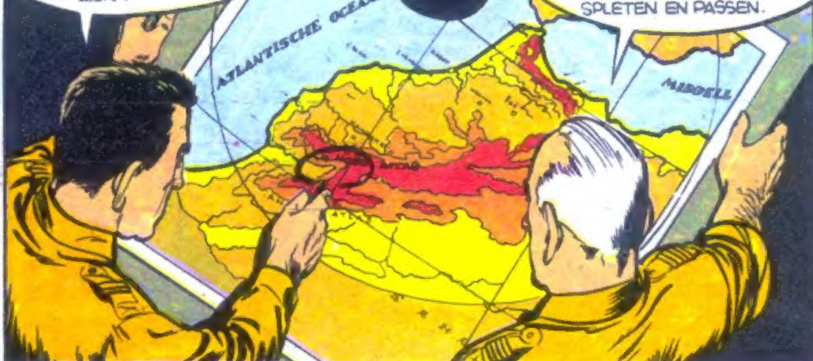

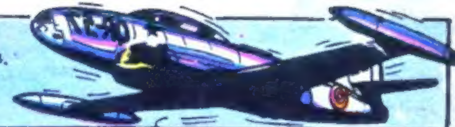

een avontuur van
MICK TANGY

DE VERLOREN

RAKET

De jachtvliegers van de basis Meknès worden opgeroepen om de verloren raket op te sporen. Niemand kan vermoeden welke dramatische gevolgen dit zal hebben....

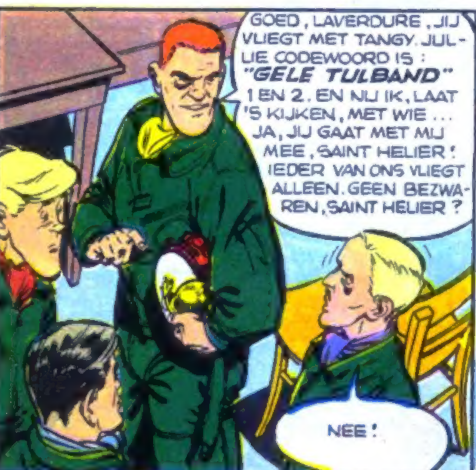

© 1965 Éditions Dargaud

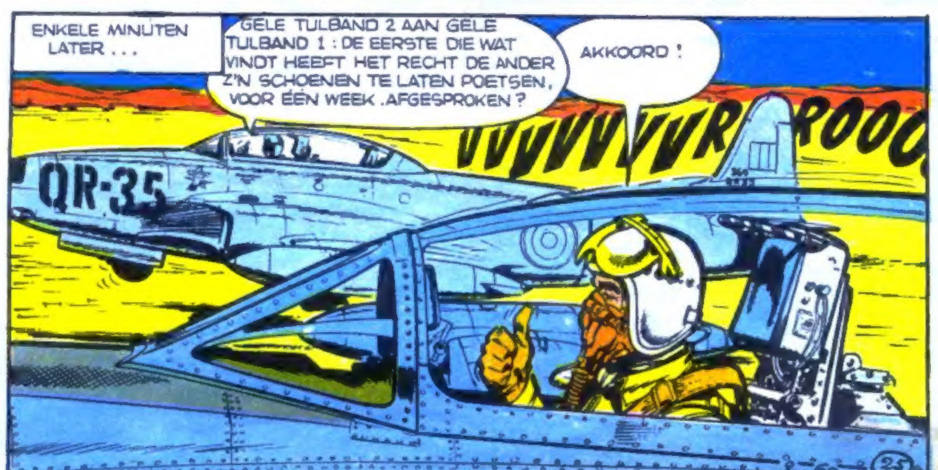

WORDT VERVOLGD

KAPITEIN ROODBAARD IN: DE SCHRIK

De kok heeft genoeg van de heerschappij van Silverson, de muiter, en wil Erik helpen ontvluchten....

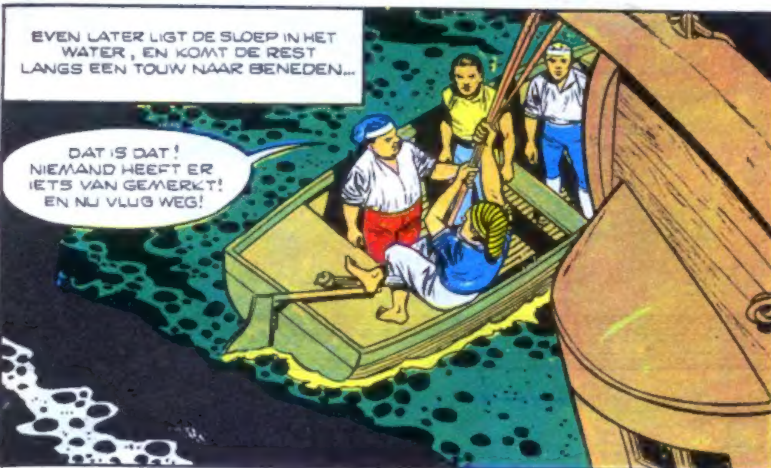

DER ZEVEN ZEEËN

© 1965 Editions Dargaud

WORDT VERVOLGD

Flippie Flink

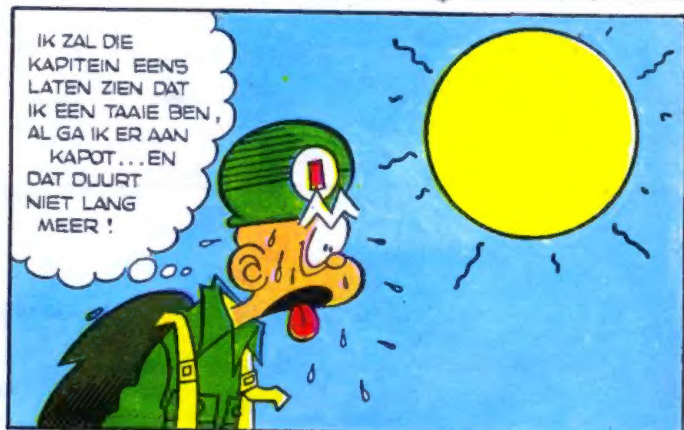

© 1965 K.F.S. Opera Mundi

Asterix en het gouden snoeimes

Amerix is ontvoerd en in de macht van de grote chef. Asterix en Obelix gaan nu op zoek naar Avoranfix, de enige die de grote chef kent. Ze belanden echter weer in de cel....

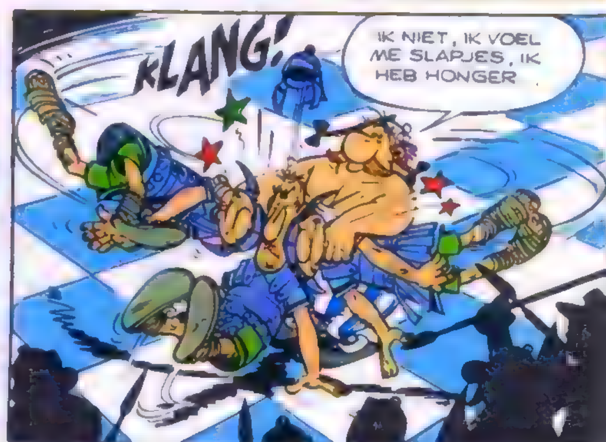

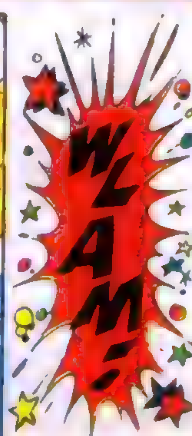

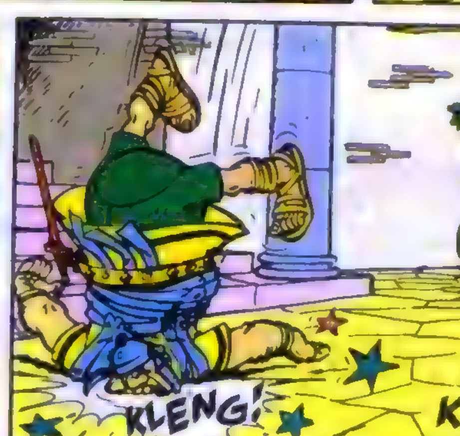

Asterix

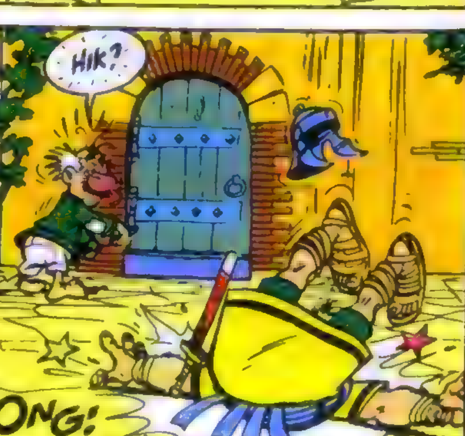

IK HEB DORST ... IK HEB NOG STEEDS DORST!

DIE DAAR, GRIJP HEM!

HIK!

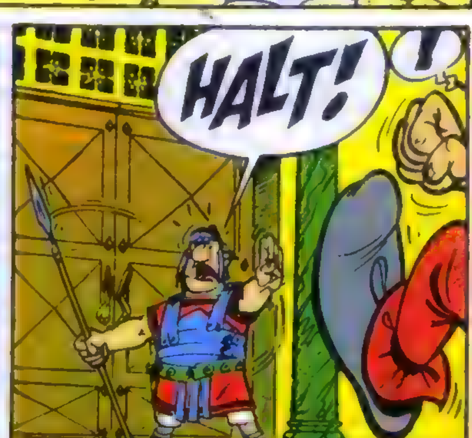

LAAT ME ER DOOR - HIK - HIK - IK GA EVEN EEN BIERTJE DRINKEN ... BEN ZO WEER TERUG!
WOMP!
BONK!

KLENG!

HIK?
KONG!

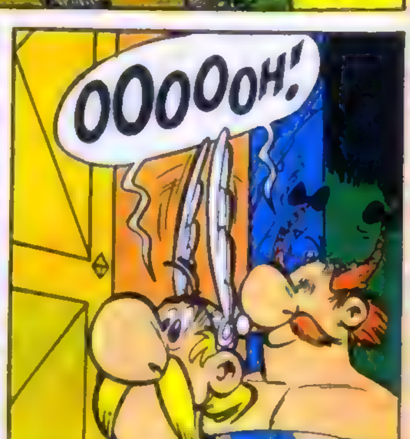

MAAR... LEVE VERCINGETO... LEVE...VERGIN...
HIK!

INTUSSEN...
WAAR IS NOU DE UIT-GANG?

HALT!
!

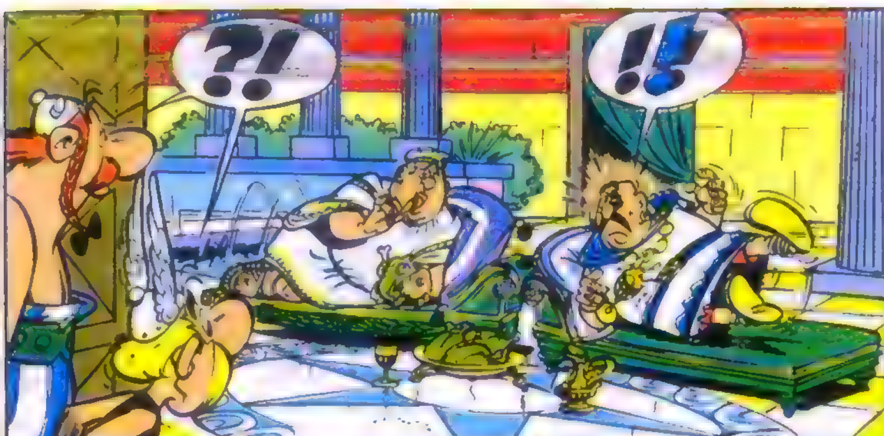

JULLIE KO-MEN HIER NIET IN, IN DEZE ZAAL ZIT GRACCHUS PLEIN-DASTUS, DE PREFECT!

MOOI, WE WILDEN JUIST EEN WOORDJE MET HEM SPRE-KEN.
BONK!

OOOOOOH!

en het gouden snoeimes

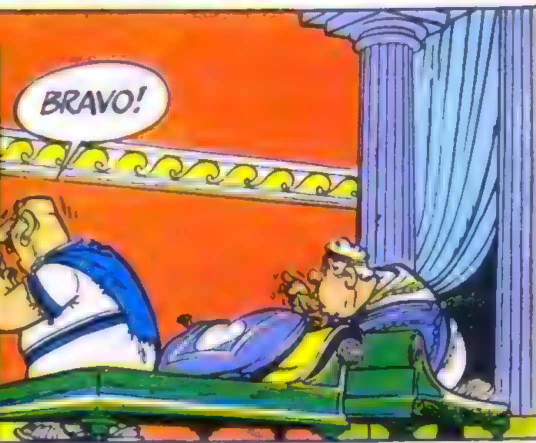

WORDT VERVOLGD

BONANZA

DE SCHRIK VAN DE PRAIRIE

De paarden van de Indianen slaan op de vlucht voor de lucht die de dromedaris van Hoss verspreidt ....

© 1965 by National Broadcasting Company, Inc. All rights reserved ...

WORDT VERVOLGD

RACEDUIVELS

DOOR BOB SPAAK

JULLIE volgen nu al geruime tijd de avonturen van Michel Vaillant, Steve Warson en de andere renduivels, die ook buiten hun bepaald niet saaie beroep nog allerlei opwindende avonturen beleven. Vandaag wil ik het niet hebben over Michel en Steve en evenmin over de beroemde coureurs wier namen je vaak in de sportverhalen leest, maar over een stel keiharde Amerikanen, die je waarschijnlijk niet kent. Of heb je ooit gehoord van Rufus Parnelli Jones en Rodger Ward? Ik denk van niet. Het zijn Amerikaanse coureurs, die dan misschien niet de bloedstollende avonturen van onze eigen PEP-renners beleven, maar die je wel sterke verhalen kunnen vertellen, wat ze dan doen met een gezicht van „Laten we er vooral geen drukte van maken". Zo gebeurde het eens in de jaarlijkse race (500 mijl ofte wel ruim 800 km) van Indianapolis, dat Parnelli Jones in een hevig duel gewikkeld was met Foyt, een andere coureur. Jones had een geringe voorsprong toen hij moest tanken. Hij reed naar de pits, waar hij vlot bediend werd, en startte opnieuw. Op dat moment vloog de wagen in brand.

„Ik hoorde een explosie," vertelt Jones, „en daar vloog de dop van de benzinetank." Enfin, het was niet minder dan een ramp. Aan alle kanten sloegen de vlammen uit Jones' wagen en hij moest maken dat-ie eruit kwam. Hij nam een duik, maar het ging eigenlijk niet van harte, want Parnelli Jones voelde het als een vernedering.

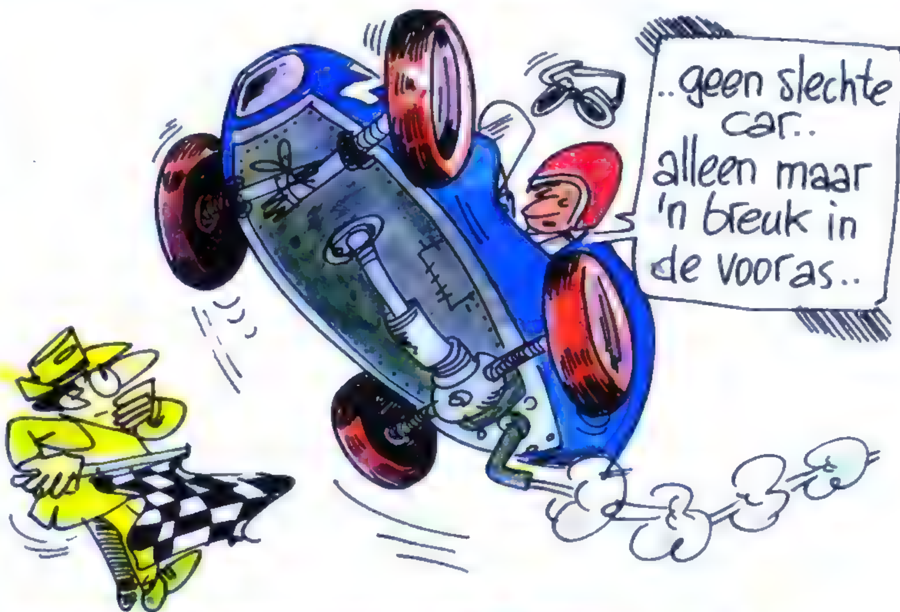
In het ziekenhuis rolden ze hele pakken verband om hem heen, gaven hem een forse hoeveelheid pijnstillende middelen en zeiden dat-ie vooral moest proberen te slapen. „Ik kijk wel uit," zei Jones tussen het verbandgaas door, „ik wil weten hoe die race afloopt. Geef me de radio."

Bij een andere gelegenheid komt diezelfde Parnelli Jones tot de ontdekking dat zijn remmen weigeren. Dat is op de fiets al lastig, maar het kan in een autorace bepaald verschrikkelijke gevolgen hebben. Tja, en wat doe je in zo'n geval? Jones stuurde naar de pits, reed over een reservewiel en zette de wagen tegen de muur. Dat klinkt heel simpel, maar je moet het je even voorstellen. Alweer: Jones had geen andere keus.

Ik heb trouwens de indruk dat er in Indianapolis minder nauwkeurig op de veiligheid van de renners en de conditie van hun wagens wordt gelet als wel gewenst zou zijn. Daar is het verhaal van Rodger Ward, die in 1955 een wagen reed waaraan wel het een en ander mankeerde.

„'t Was geen slechte car," zegt Ward, „maar er zat een breuk in de vooras en er waren nog wat kleine andere dingen. We dachten overigens dat we alles netjes gelast en gerepareerd hadden. Ik trainde de hele maand mei in die wagen, maar kon er m'n draai toch niet in vinden. Waar dat nou precies aan lag, kan ik je nu nog niet vertellen, maar die wagen wou niet zoals ik wou, die deed soms vreemde dingen. Goed, ik had 'm nu eenmaal en ik moest erin rijden. Je weet hoe het gaat: je laat je door zo'n wagen niet kisten, je zult hem de baas worden."

Deze wagen had dan blijkbaar een heel eigen karakter. In de race van 1955 verloor Ward in ieder geval de controle over zijn car, er volgde een botsing en de coureur Bill Vukovich werd er het slachtoffer van. En Ward zegt nu, tien jaar later: „In alle oprechtheid, die wagen had nooit mogen rijden." Gaat het altijd zo in Indianapolis? Ach, ik weet het niet, ik heb alleen maar verder verteld wat Ward kwijt wilde, maar ik dacht zo dat coureurs nooit voorzichtig genoeg kunnen zijn en dat het kennelijk in het verleden weleens aan voorzichtigheid ontbroken heeft. Maar ja, er is in Indy veel geld te verdienen. De winnaar mag rekenen op een bedragje van 200.000 dollar en dat is geen kleinigheid. Dan neem je misschien weleens een risico, dat je bij nuchter nadenken stellig niet genomen zou hebben...

NOGAL WIEDES

(OPLOSSINGEN VAN BLZ. 2)

DIAMANTJE

```
    W G
  D E E G
W E S T E N
G E T E L D
  G E L D
    N D
```

ZEVEN VERSCHILLEN

1. De arm van de bril.
2. Het cijfer op het bankbiljet.
3. De knop op de rugleuning van de stoel waarop de man zit.
4. Een cirkeltje op de hoek van het tafelkleed.
5. De linkervoet van de man.
6. Een poot van de stoel waarop de waarzegster zit.
7. De kwast van het gordijn rechts boven.

CIJFERBLOKJES

6	7	1	4
10			9
2	3	8	5

OPLOSSING PRIJSPUZZEL Nr. 30

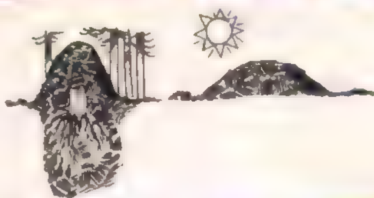
AANWIJZINGEN

1 monster; 2 normaal; 3 trapeze; 4 dolpens.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 25 ZIJN:

1e prijs: Peter v. d. Stoop, Jo. Klijnenlaan 37, Geleen. 2e prijs: Kinderen De Jongh, Den Haag; Jo Sponselee, Walsoorden; Geert Dijk, Blijham (Gr.); Frans Nagel, Beverwijk; Hilda Wegen, Utrecht; Dick Huizinga, Lutjewinkel; Yvonne Hardonk, Deventer; Quirien v. Lun, Houten; Betty Lankhorst, Emmeloord (N.O.P.); Sheila v. d. Stoep, Drachten. 3e prijs: Jacob v. Dijk, Nigtevecht; Frans Elferink, Lichtenvoorde; Marja Mevissen, Beverwijk; Reggie Keuter, Apeldoorn; Herman v. Dijk, Wageningen; Cor Becker, Rotterdam; Marianne den Hartog, Breda; Annelies Willemsen, Brummen; Bram v. Houwelingen, Alblasserdam; Lauk Lachroy, Den Helder.

Het linkernest, gebouwd rondom een boomstronk in de schaduw van het bos, zal alleen mannetjes herbergen, het andere, pal in de zon, wordt uitsluitend door vrouwtjes bevolkt.

Houd een boterham met de beboterde kant boven het nest en het zal niet lang duren of een laagje mierezuur bedekt het gehele oppervlak. (Mierezuur is een soort gif dat als afweermiddel dient en met de angel gespoten wordt).

be-
est
of
ekt
ere-
als
de

13

HET LEVEN IN EEN MIERENHOOP

1. Mierennest; 2. gangenstelsel; 3. koningin, zij is de enige in het nest die eieren kan leggen, dit doet ze met een snelheid van 1 ei per 3 minuten; 4. werksters vervoeren eieren en larven en zorgen voor voedsel; 5. eierenopslagplaats of „kinderkamer"; 6. larven; 7. poppen, waaruit na enkele weken de jonge mieren komen; 8. jonge koninginnen; 9. „bruidsvlucht". De mieren zelf weten niet precies wanneer, maar op een dag verzamelen alle jonge mannetjesmieren en de jonge koninginnen zich in het nest en vliegen uit. Hoog in de lucht paren ze, waarna de mannetjes sterven en de vrouwtjes, eenmaal terug op de grond, hun eigen kolonie gaan stichten; 10. een stoet werksters op weg naar hun nest, zij vinden de weg gemakkelijk terug, door het spoor mierenzuur dat ze op de heenweg hebben achtergelaten; 11. contact d.m.v. voelsprieten; 12. bladluizen; 13. mierenvijand nr. 1: bonte specht.

De lichaamsbouw van de mier is al honderden miljoenen jaren bijna onveranderd gebleven. Terwijl andere mieren zijn uitgestorven of een enorme ontwikkeling hebben ondergaan, blijkt uit oude vondsten dat het lijfje van de mier sinds het tertiair er al zo uitziet als het nu doet; alleen z'n instinct is in de loop der eeuwen vervolmaakt. Een mierelijfje is in drie stukken te verdelen: 1. kop. 2. borststuk. 3. achterlijf. Hieronder zie je een koningin afgebeeld met vleugels. Na de bruidsvlucht echter trekt zij zelf deze vleugels uit; de vleugelspieren schrompelen in en geven de overtollige energie terug, met behulp waarvan de koningin erin slaagt, haar eerste eieren te leggen. Het begin van een 200.000 tot 2000.000 mieren tellende kolonie is er!

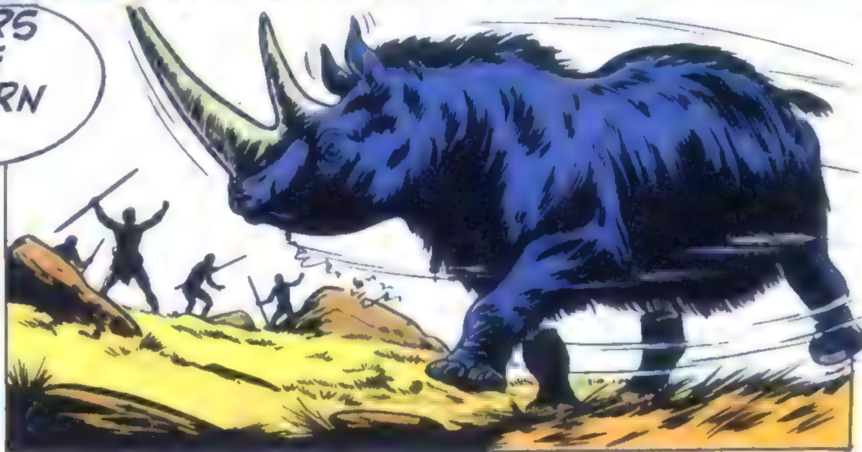

12

DE WILDE

Toenga is van een wisse dood gered door Noen, een manke jongen die door de horde verstoten is. Hij heeft een tijger als vriend

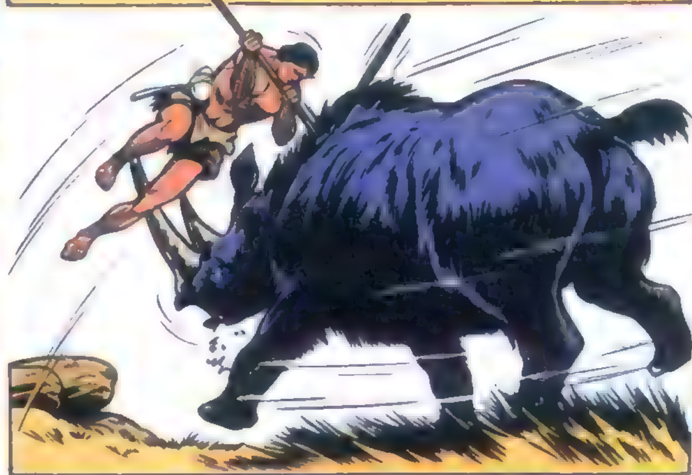

HORDE

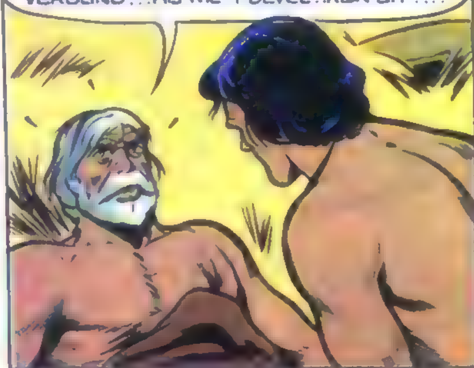
© 1965 Editions Lombard

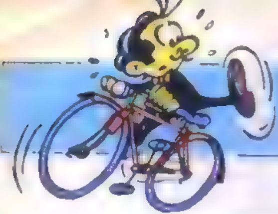

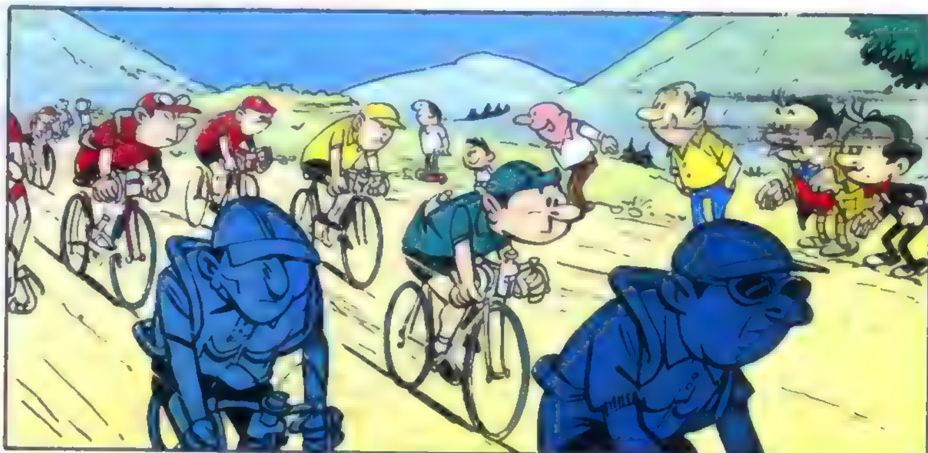

WORDT VERVOLGD.

EEN AVONTUUR VAN **SPAGHETTI**

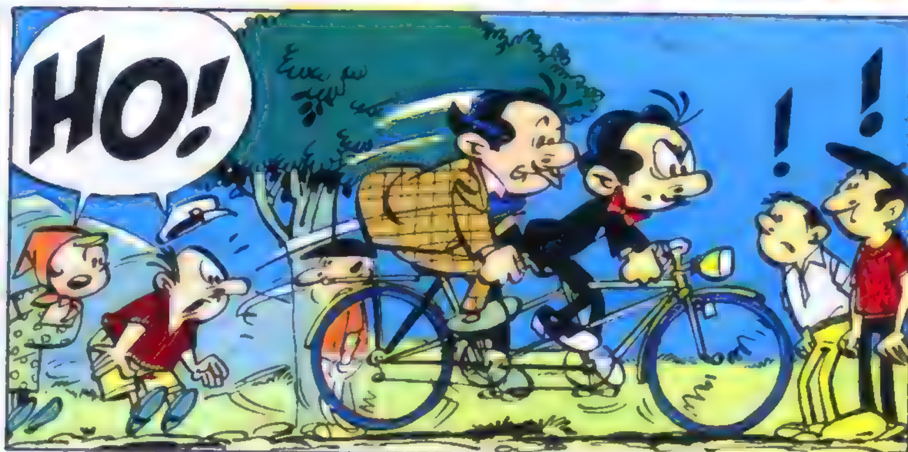

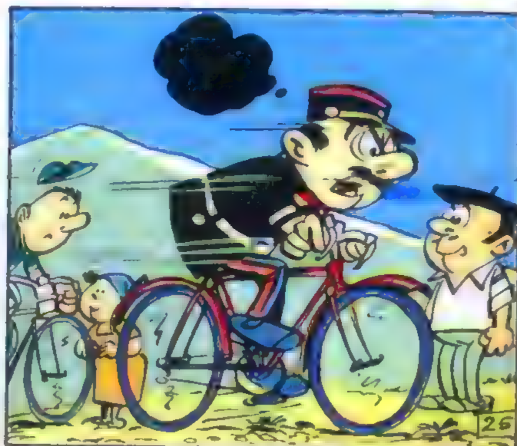

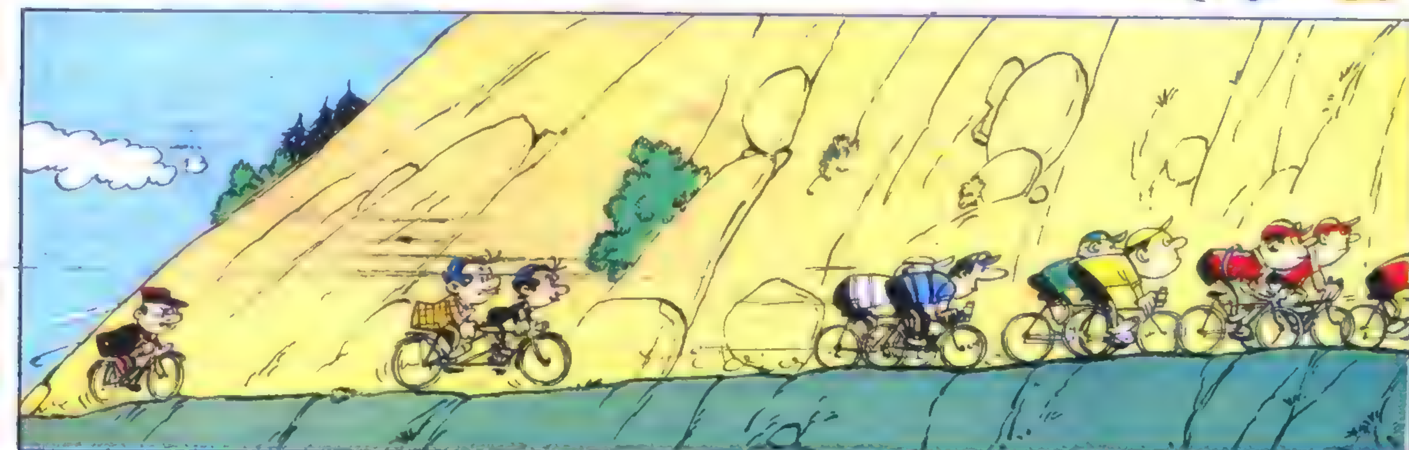

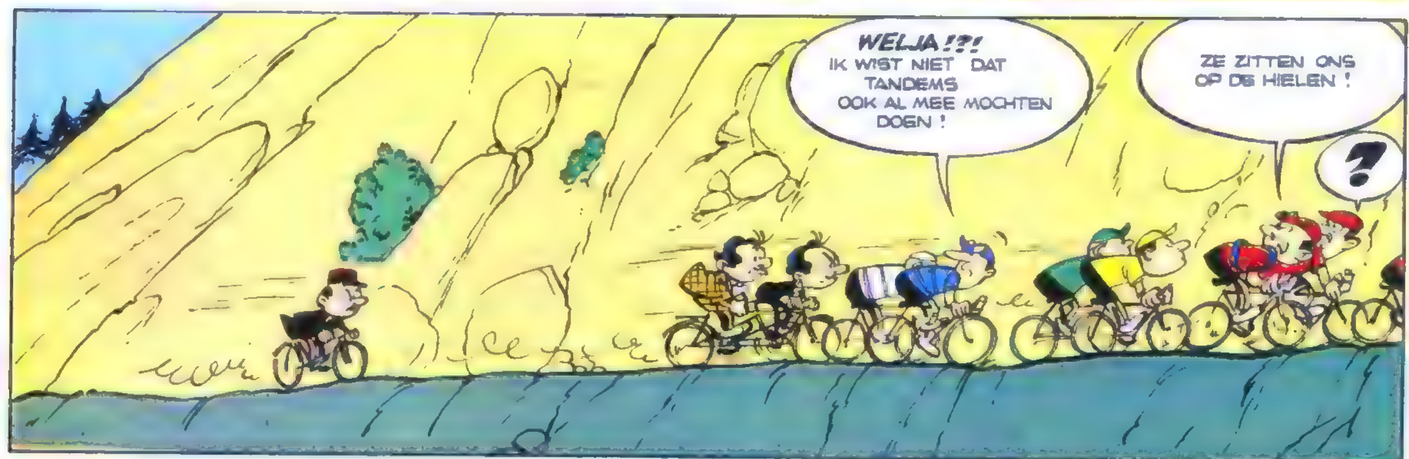

goud in de wielen

Spaghetti en Prosjoetto zijn een stelletje smokkelaars op het spoor. De bende gebruikt gouden fietsen. Maar onze vrienden vinden geen gehoor....

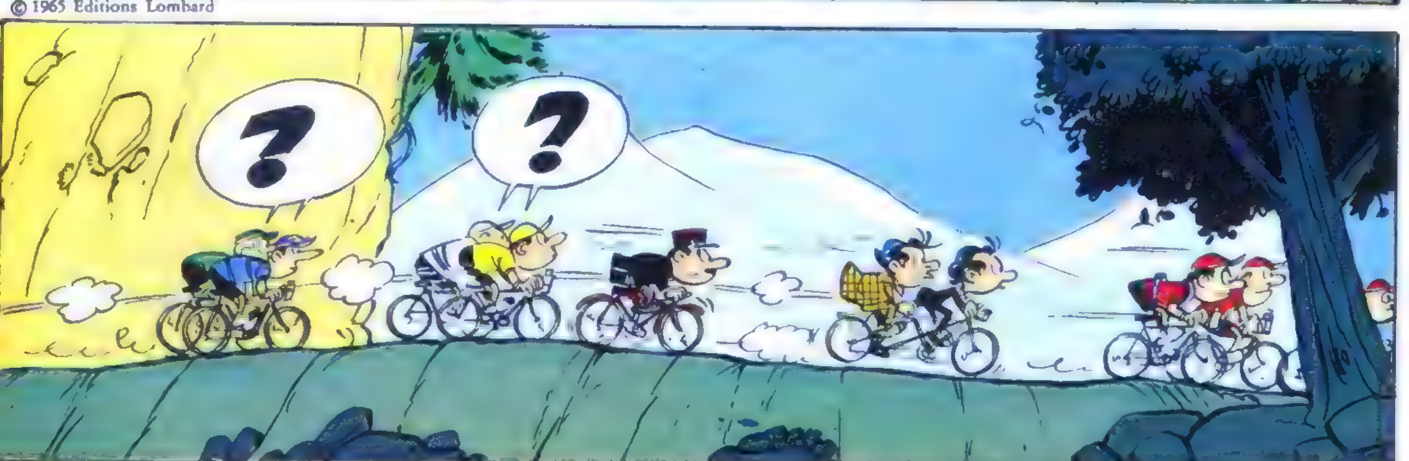

© 1965 Editions Lombard

WORDT VERVOLGD

EEN NIEUW AVONTUUR VAN

Arendsoog en

SPECIAAL VOOR PEP GESCHREVEN DOOR P. NOWEE. ILLUSTRATIES: HANS KRESSE

HET RAADSEL VAN DE RODE RIVIER

HET was een prachtige zomerdag. De zon stond stralend aan de blauwe hemel. Een zacht briesje ritselde door de kruinen van de bomen en tekende fijne rimpels in het glimmende gezicht van de Rode rivier. In de verte, een paar mijl naar het noorden, klonk het gerommel van de Staffoldwaterval. Het was eigenlijk het enige geluid dat de stilte verstoorde. Zelfs de zenuwachtige honden van de Turming-ranch, die altijd onraad roken waar het niet was, lagen rustig bij het ranchgebouw en koesterden zich in de warme zonnestralen.
Als het niet zo'n prachtige dag was geweest, zou men geneigd zijn te zeggen dat er iets in de lucht zat...
Bob Stanhope, beter bekend als Arendsoog, en zijn onafscheidelijke Indiaanse vriend Witte Veder hielden hun paarden in aan de oever van de Rode rivier. Ze stegen af en lieten de dieren de vrije teugel. Lightfeet, Arendsoogs trouwe paard, snoof aan het water en begon dan langzaam te drinken.
Arendsoog slenterde naar een groepje bomen dat aan de waterkant stond en liet zich in de schaduw op de grond zakken. „Nog vijf dagen, dan zijn we weer thuis, boy," mompelde hij, terwijl hij met zijn halsdoek over het gezicht veegde.
Witte Veder gaf geen antwoord. Hij stond nog steeds op dezelfde plaats en tuurde naar iets dat achter Arendsoogs rug tussen de struiken verborgen was. Zijn ogen waren half toegeknepen.
„Wat is er...?" vroeg de cowboy, terwijl hij langzaam overeind kwam. Hij draaide zich om en keek naar de plaats die Witte Veder aanwees.
„Mij denken daar liggen zadel..." zei de Indiaan zacht.
Arendsoog trok de wenkbrauwen op en schudde onwillekeurig het hoofd. Een zadel...?! Met een paar grote passen liep hij naar de struiken en boog de takken opzij. Witte Veder had gelijk...!
De Indiaan ging naast zijn vriend staan en enkele ogenblikken keken zij naar de voorwerpen die aan de andere kant van de struiken op de grond lagen.
Plotseling liet Arendsoog de takken los. Met een zacht gekraak veerden ze terug. Dan liep de cowboy om de struiken heen en knielde neer.
Duidelijk zichtbaar voor iedere willekeurige voorbijganger lagen daar: een zadel, een lasso, een veldfles, een dekenrol, een bundeltje kleren, een koppel, twee revolvers en een geweer.
Het had er alle schijn van dat de een of andere ruiter een verfrissende duik

Witte Veder

in de rivier had genomen en zijn spullen hier achtergelaten had. Het vreemde was echter dat er geen zwemmer en geen paard te bekennen waren! Vreemd...! Arendsoog tilde het zadel een klein stukje op. Onder het leer krioelden de mieren, torren, duizendpoten, spinnen en vele andere insekten door elkaar. „Dat zadel ligt hier zeker al een paar dagen," zei hij. Hij kwam overeind en liep in gedachten verzonken naar de oever van de rivier. Hij vroeg zich af welk wreed geheim het water bewaarde... Een ruiter had zijn bezittingen bij de struiken achtergelaten en was gaan zwemmen. Het moest al een paar dagen geleden gebeurd zijn en nog steeds was hij niet teruggekeerd... Met een ruk wendde Arendsoog zich af van de rivier. Witte Veder stond nog steeds bij de struiken en bekeek het geweer en de revolvers nauwkeurig. Hij wenkte Arendsoog. „Jij kijken," zei hij even later, terwijl hij zijn vriend de wapens gaf.

Een paar minuten was het stil. Arendsoog draaide de revolvers en het geweer om en om. „Je hebt gelijk," zei hij dan peinzend. „Met dat geweer is vele honderden malen geschoten, maar de twee revolvers zijn splinternieuw..." Hij legde de wapens weer op de grond en tilde het zadel op. Er was niets bijzonders aan te zien, behalve dan de letters J.H. die aan de zijkant in het leer waren gebrand.

„Man kopen nieuwe revolvers voor hij verdwijnen," zei Witte Veder.

Arendsoog keek de Indiaan onderzoekend aan. Wat bedoelde Witte Veder? Het was toch heel goed mogelijk dat de ruiter op dezelfde dag waarop hij verdwenen was, twee nieuwe revolvers had gekocht! Daar hoefde toch niets achter te zitten...

Plotseling legde Arendsoog een hand op Witte Veders arm. „Boy..." fluisterde hij. „Dit zijn niet àlle bezittingen van een ruiter... Er ontbreekt iets belangrijks..."

„Jij hebben gezien?" vroeg Witte Veder tevreden.

„De laarzen...!" Arendsoog sloeg met de rechtervuist in de palm van zijn linkerhand. „De rijlaarzen van de man ontbreken... Het is natuurlijk een rare veronderstelling om te menen dat de ruiter zijn laarzen aangehouden heeft bij het zwemmen..."

„Mij denken hij hebben niet gezwommen," antwoordde Witte Veder nuchter.

Arendsoog staarde naar de voorwerpen op de grond. „Je kon weleens gelijk hebben, boy," antwoordde hij dan. „Een onbekende ruiter wil het doen voorkomen alsof hij verdronken is... Hij laat zijn bezittingen hier achter... Als de man werkelijk verdronken is, is het niet vreemd dat zijn paard in geen velden of wegen te bekennen is. Maar het is wèl vreemd dat zijn laarzen spoorloos zijn..."

„Mij denken hij kopen nieuwe kleren. Maar hij niet willen missen revolvers en daarom hij kopen nieuwe..."

Arendsoog knikte in gedachten. Hij wist uit ervaring dat je aan een revolver wende. Witte Veder had ongetwijfeld gelijk. De man had alle voorbereidingen getroffen om het erop te doen lijken dat hij niet meer in het land der levenden verkeerde. Hij had het echter niet over zijn hart kunnen verkrijgen de revolvers waaraan hij gewend was, achter te laten en daarom had hij een paar nieuwe gekocht... Daar kwam dan nog bij dat hij een tweede fout gemaakt had. De laarzen! Hij had zijn laarzen niet achtergelaten!

„We zullen ze in Hammerston aan de sheriff geven, boy," maakte hij een eind aan het gesprek. „Ik veronderstel dat we ons op het ogenblik al in het district van Hammerston bevinden."

Ze hadden het zadel en de andere voorwerpen bij de sheriff afgeleverd en hem verteld waar zij ze gevonden hadden. „Dat is het zadel van Jef Hunting," had de sheriff onmiddellijk gezegd. En hij had er aan toegevoegd: „De wereld is er door zijn verdwijning niet armer op geworden!"

Arendsoog had de sheriff vele vragen willen stellen, maar hij had zich kunnen inhouden.

Maar het speurdersbloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan en toen onze vrienden een kwartiertje later in de herberg „Troef Aas" voor een enorme stapel boterhammen zaten, probeerde Arendsoog voorzichtig iets meer over Jef Hunting te weten te komen.

De stem van de joviale herbergier, die ieder woord onderstreepte met een uitbundige lach, daalde onmiddellijk. „Jef Hunting, sir...?" Hij keek over z'n schouder om te zien of een van de mannen aan de bar meeluisterde. „Een gevaarlijke kerel," fluisterde hij dan. Hij maakte een gebaar alsof hij twee revolvers tegelijk trok. „Zijn wapens zitten verdraaid los in de holsters, sir... Als ik u was, zou ik hem maar uit de buurt blijven..."

„Jef Hunting schijnt verdronken te zijn," antwoordde Arendsoog.

De woorden waren nog niet uit zijn mond of er stormde een man de herberg binnen. „Hebben jullie het al gehoord...?" riep hij uit. „Jef Hunting is dood...! Verdronken... De sheriff heeft het me net verteld..."

Met een somber gezicht liep Arendsoog terug naar het tafeltje. Hij vroeg zich af of hij de sheriff zijn twijfel wel duidelijk genoeg gemaakt had. Als Jef Hunting niét verdronken was, maar leefde, dan voerde hij iets in zijn schild. Het begon te schemeren toen Arendsoog en Witte Veder hun kamer boven de herberg opzochten. Ze hadden die dag veel tijd verloren en Arendsoog was vast van plan de schade de volgende dag in te halen en bij zonsopgang te vertrekken. Arendsoog rookte een sigaret voor het raam, terwijl Witte Veder met z'n rug tegen de muur op het bed zat. Overal in Hammerston gingen de lichten aan. Flarden van muziek klonken door de straten en een paar opgeschoten knapen liepen zingend langs de herberg. Hun stemmen werden zwakker... „Jij weggaan bij raam..." zei Witte Veder plotseling dringend. Arendsoog draaide zich om en wilde zijn vriend verwonderd vragen wat hij bedoelde. Op hetzelfde moment zoefde er rakelings iets langs zijn hoofd... Er klonk een doffe tik. Toen was het doodstil. „Lieve help," zuchtte de cowboy. „Dat was net op tijd! Hoe wist je in 's hemelsnaam..."

„Mij horen man sluipen in straat," antwoordde de Indiaan nuchter. Hij kwam overeind en liep naar de deur. Een vlijmscherp mes was bijna tot het heft in het hout gedrongen...

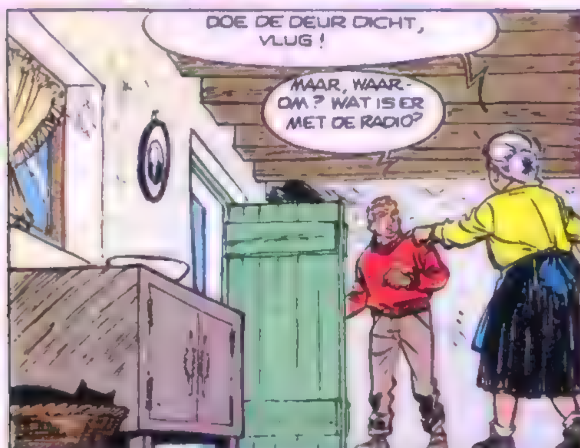
WORDT VERVOLGD

een avontuur van RIK RINGERS

Rik Ringers is erin geslaagd het ontvoerde jongetje te bevrijden en de losprijs terug te halen. Maar nu komt hij zelf in gevaar, want de schuld wordt op hem geschoven . . .

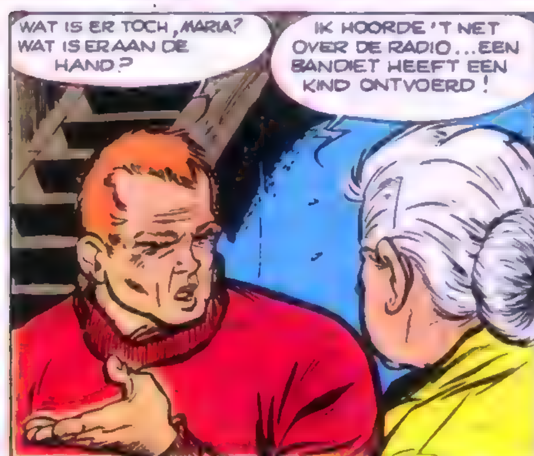
DE

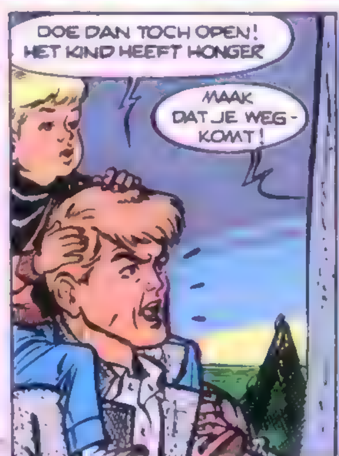

© 1965 Editions Lombard

KIDNAPPER

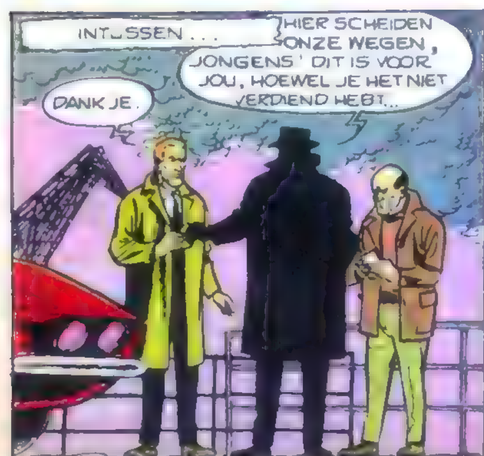

WORDT VERVOLGD

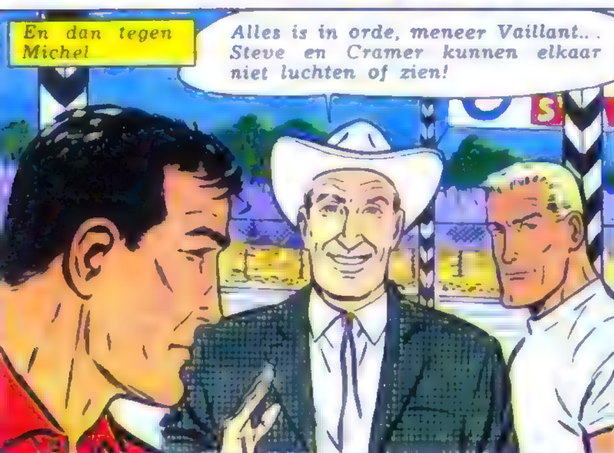
HET VERRAAD VAN

Steve Warson doet heel vreemd en toont bijzonder weinig zelf beheersing . . .

STEVE WARSON

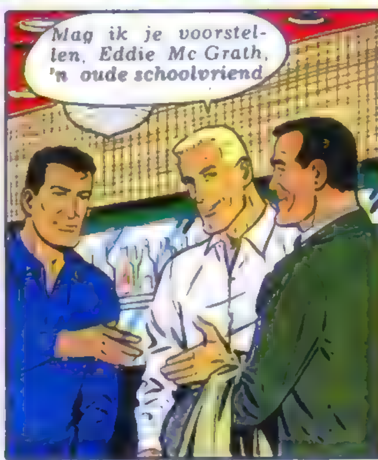

© 1965 Editions Lombard

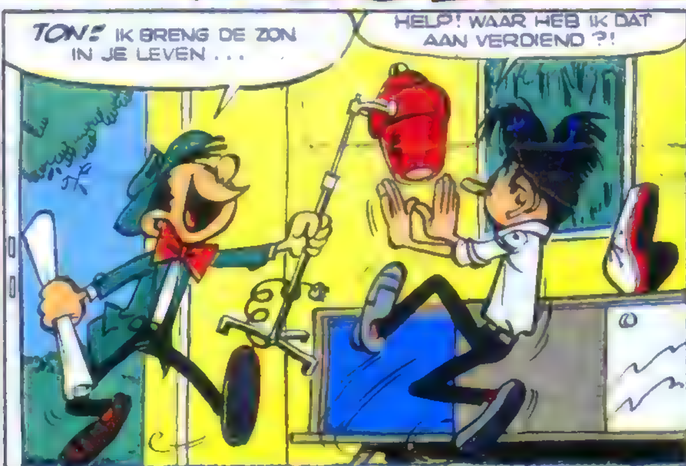

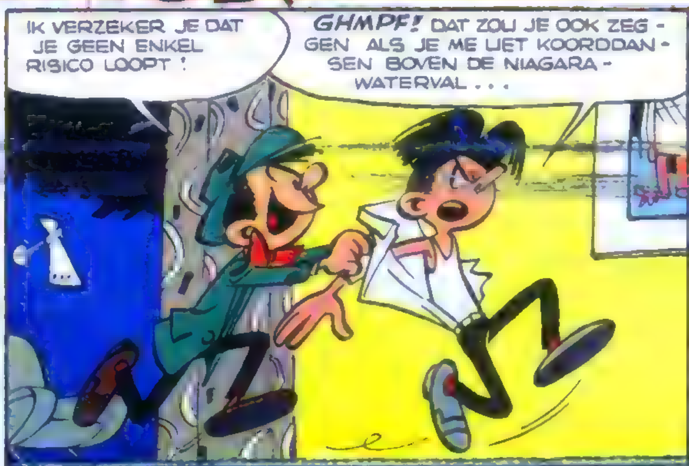

34

WORDT VERVOLGD

Ton en Tineke

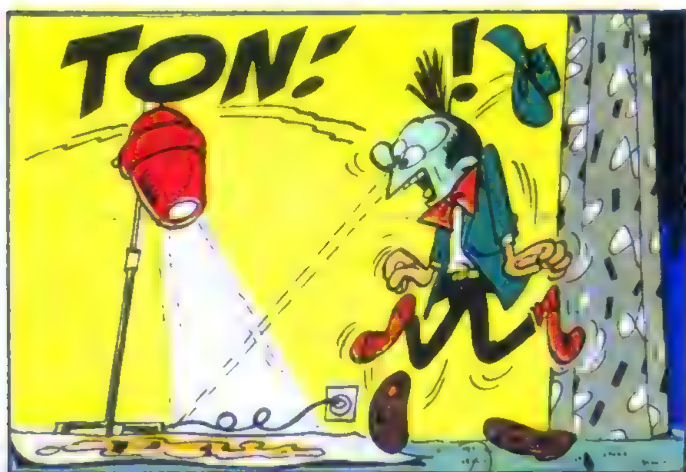

© 1965 Editions Lombard

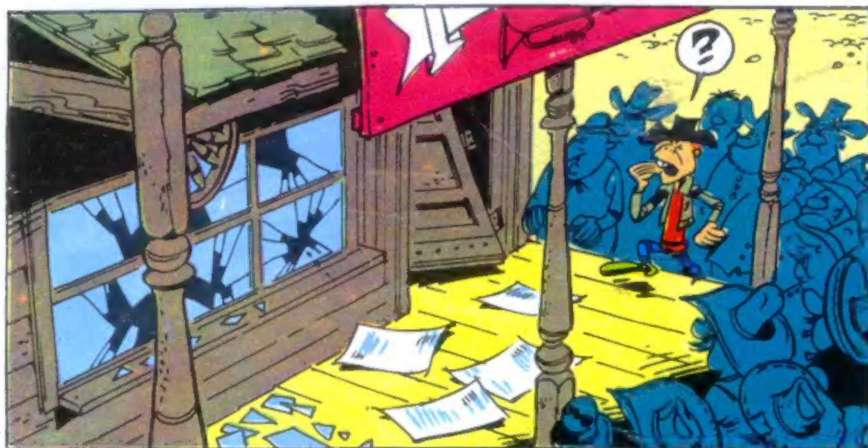

EEN ONDERWATERVLIEGTUIG

DOOR HUGO HOOFTMAN

ER verschijnen in de luchtvaartwereld voortdurend de wonderlijkste projecten, maar de kroon wordt wel gespannen door het recente ontwerp van de firma General Dynamics. De technici van dit bedrijf hebben een marinevliegtuig ontworpen dat niet alleen kan vliegen, maar ook — als een onderzeeër — onder water kan „zwemmen”. Het is de bedoeling dat dit toestel gebruikt wordt voor het opsporen van vijandelijke onderzeeboten. Het vliegt zijn doel tegemoet en, zodra het de onderzeeboot heeft gelokaliseerd, duikt het onder water en schiet zo op zijn prooi af ... Volgens de ontwerper is het mogelijk om een dergelijk project thans te bouwen. Het Amerikaanse Navy Bureau of Naval Weapons heeft al een studiecontract verstrekt aan Convair en aan de Electric Boat Division om het idee nader te bekijken. De Amerikanen noemen het nieuwe toestel een „Sub-Plane” en willen er verder niet veel over los laten, maar een tekenaar als Thijs Postma heeft aan een half woord al genoeg, zoals je op deze pagina ziet. Het wonderlijke toestel heeft drie straalmotoren, waarvan er twee zijn bevestigd op „pylons” boven op de vleugel, terwijl de derde midden op de romp staat achter de vleugel. Voordat het toestel onder water duikt, worden de motoren waterdicht gemaakt. De motoren op de vleugels worden uitsluitend in de start gebruikt. De motor boven op de romp dient voor de kruisvlucht. Een intrekbare waterski wordt gebruikt voor de start vanaf het water. Het toestel zal een vliegbereik hebben van 300 tot 500 zeemijlen en de snelheid zal tussen de 150 en 225 knopen per uur liggen. Het toestel wordt — neemt men aan — grotendeels van roestvrij staal of titanium vervaardigd. De tweepersoons bemanning zal in een drukcabine worden geplaatst die vervaardigd is uit titanium of fibreglass (een soort plastic). Een wonderlijk project, dat òf de ijskast zal ingaan zodat we er nooit meer van zullen horen, òf eens werkelijkheid wordt. En dan zullen de voorpagina's van de dagbladen te klein zijn!

LUCKY LUKE en BILLY

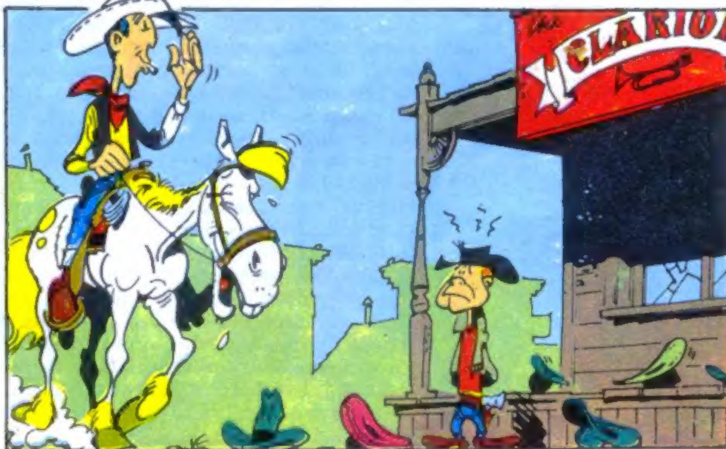

the Kid

Lucky Luke hangt de boef uit, want de hele stad is zo bang voor Billy the Kid, dat de bevolking alleen ontzag kan hebben voor een nog grotere schurk ....

LUCKY LUKE en BILLY the Kid

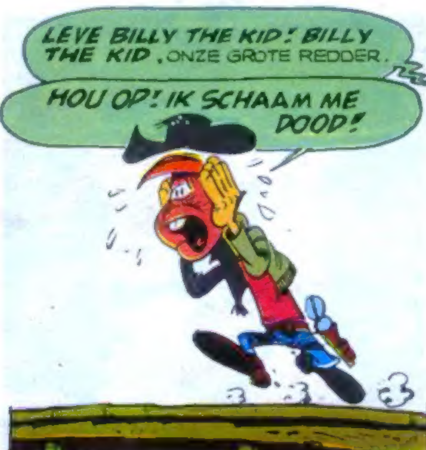

© 1965 Real Presse

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 35 ct. per week of ƒ 4,55 per 13 nummers (Giro 330021). Losse nummers 45 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 20,80 per jaar. **Overig buitenland:** ƒ 28,— per jaar.